

Післямова до моєї книги "Розслідування злочину століття..."

Олександр Мінович

Так вийшло, що тільки нещодавно випало мені прочитати книгу визнаного багатьма істориками й простими читачами, шанованого мною, Віктора Суворова "Розгром", написану ним у 2009 році.

Був приємно здивований. Адже в цій книзі автор фактично суперечить сам собі. Він в багатьох попередніх своїх творах нав'язував нам думку про те, що планом Сталіна у війні з фашистською Німеччиною був напад на противника. Напад, який передбачався десь приблизно у липні 1941 року. Інші варіанти поведінки кремлівського диктатора Суворовим не розглядалися й відкидалися, як неможливі.

Я в своїй книзі намагався довести, що Сталін задумав та реалізував інший план (безжально жертвуючи своєю територією і мільйонами своїх людей, які могли б уникнути багатьох страхів війни) – спеціальний відступ.

А тепер давайте прочитаємо невеличкий уривок із згаданої книги Віктора Суворова. (Деякі фрази виділені мною, як основні, та на які потрібно найбільше звернути увагу).

Отож Віктор Суворов. "Розгром".

"... Нам пояснюють, що Жуков боявся спровокувати німців, тому вогневі споруди укріплених районів не були зайняті гарнізонами.

Чудове пояснення.

Витягнувши маси літаків на прикордонні аеродроми, Жуков спровокувати Гітлера не боявся. Зосередивши біля кордонів величезні полчища танків, артилерії, кавалерії, піхоти, теж спровокувати не боявся. Встановивши все це перед переднім краєм укріплених районів, він не боявся спровокувати, а ось зайняти вогневі споруди позаду всіх цих угруповань побоявся.

І я, і інші дослідники приводили масу свідчень того, що до першої половини червня 1941 року багато, навіть незавершених вогневих споруд були зайняті військами. До 13 червня **Жуков** не боявся спровокувати Гітлера, а потім раптом забоявся і **наказав гарнізони із укріплених районів вивести.**

Таким чином: якби війська спорудили неприступну польову оборону з десятком рядів траншей, непрохідними мінними полями та павутиною колючого дроту, та з потужними ДОТами, зайнятими військами, то Гітлер і побоявся би нападати.

А ДОТи без військ та війська без укріплень – це і є провокація, **це і є запрошення агресора до нападу.**"

Прочитали?..

Тоді давайте скажемо: що ще потрібно?.. ДОТи були?.. Були. Радянські війська могли в них ефективно захищатися?.. Могли. Навіть, якщо не створили дочасно

десятки рядів траншей і мінних полів. Ці траншеї і поля можна було створити пізніше, поки гітлерівці намагалися б вибити війська з ДОТів. Та й без цих траншей і полів тримати оборону з величезним радянським потенціалом, що значно перевищував німецький, можна було б чи не роками. Це значить, що війна не пішла б на величезні території СРСР, не зруйнувала б тисячі й тисячі населених пунктів, не знищила б мільйони наших людей. Бо оборона в ДОТах, це зовсім інша війна ніж наступ чи відступ, навіть спеціальний. І головне: чи посмів би тоді напасти Гітлер?

Натомість Жуков наказав гарнізони із укріплених районів вивести. ВИВЕСТИ!

Це і є дійсно запрошення агресора до нападу. Я повністю згоден з таким висновком вельмишановного В.Суворова. Жодного іншого висновку зробити не можна. Жодного!

Проте це є також безперечним доказом моєї правоти.

Одною з головних заслуг Суворова є повне розвінчування нав'язаної нам радянськими й не тільки радянськими істориками концепції війни. Армія спеціалістів від історії (кандидатів наук, докторів, академіків), вбивала нам в голову нісенітницю про раптовий напад гітлерівців, про який буцімто в Радянському Союзі ні сном, ні духом не відали, не були готові, не знали й не отримували про це достатньої інформації. Суворов дуже аргументовано доказав, що СРСР був набагато більше озброєним і готовим до війни ніж тодішня Німеччина. В Кремлі мали змогу сміливо пожертвувати частиною своєї армії, значна перевага все рівно залишалася. Однак не зрозуміло з яких причин В. Суворов чомусь відкинув версію спеціального радянського відступу, хоча в книзі "Розгром" фактично визнає її. Процитована мною частина книги Суворова повністю суперечить багатьом іншим його книгам. Складається враження, що цю частину писав хтось інший.

Визиває у мене цікавість і я ніяк не можу зрозуміти, чому сучасні історики не розповідають, не дають оцінку деяким фактам, що викладені у моїй книзі. Адже це тепер відомі факти. Вони не прості, а такі, що кричать-волають до нас, змушують задуматися, зовсім по-іншому подивитися на хід Другої світової. Як можна ці факти ігнорувати?.. Як можна взагалі щось писати про ту війну, коли не згадуєш-обминаєш такі надважливі події?

Приміром, про те, як Радянський Союз в час найбільшого свого відступу в кінці серпня, на початку вересня 1941 року захватив-окупував Іран, направив для цього туди аж **п'ять!** армій. Армій, які могли б захищати свою територію і не дати гітлерівцям її окупувати.

Потрібно згадати, що найбільше страждала при цьому територія України, це її Сталін віддавав для спустошення й руйнування. Вкотре плюндрували нашу землю.

Або про те, що одночасно з нападом гітлерівців СРСР напав на Румунію силами Одеського фронту. Напав, ніякої значної відсічі не отримав, бомбардував, пройшов близько сотень кілометрів у глибину румунської території, а потім чомусь розвернувся назад. Міг захватити нафтопереробні центри, позбавити гітлерівців вкрай необхідного палива, без якого воювати неможливо, натомість взяв і відступив.

Чомусь про таке мовчать історики.

Питання...

Після написання книги я знайшов ще багато різних доказів запропонованої мною версії. От хоча б цей.

Відомий український радянський письменник Олесь Гончар згадує в своїх щоденниках (запис від 23.05.1983р.), що йому розповідав Микола Бажан (теж літератор) про свою зустріч з Кирпоносом (командувач фронтом) у Святошині на початку війни. Кирпонос жалівся, що Сталін дав йому напрочуд дивний наказ: познімати гармати з прикордонних укріплень, а командирів направити у відпустки.

Хіба таке вчиняють, коли хочуть самі напасти, або оборонятися? Хіба це не безперечний доказ спеціального відступу й провокації-запрошення до нападу, про який я написав у своїй книзі? Хіба це не доказ спеціальної здачі Києва?

Багато істориків до цього часу пишуть і дивуються тій безлічі грубих, безглузких помилок, які робилися червоним командуванням при обороні столиці України. Проте ніхто навіть не пробує застосувати версію, що це робилося спеціально.

Пройшло ледь не століття з дня закінчення Другої світової, а нас до цієї пори кормлять чисельними байками про ті події.

Історія – цікава штука. Часом вона дає нам підстави для багатьох роздумів і порівнянь...

Історія підказує нам відповіді й на те, що твориться в нас сьогодні, допомагає викривати всю ту брехню, яку виливає на нас армія шахраїв-інформаційників, які ще не сказали нам і слова правди, як не сказав її, на мій погляд, жоден високопосадовець-можновладець, як у нашій країні, так і за її межами. Жодного слова правди!

О.Мінович.